

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1865-11-06)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1865-11-06)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)*, Karl Schönbergs Forlag, s. 194. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-002-shoot-L0022522300020062.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Martensen
Viborg, 6. November 1865

— — —. I Provst M's Præstegaard, hvor K. og (tilfældigviis) ogsaa Christiani vare, bragte den Sidste Efterretningen om Birkedals Afskedigelse. Den vakte naturligviis megen Sensation: han og Menigheden beklagedes, der yttredes Betænkelighed med Hensyn til Følgerne; men jeg troer ikke, at Nogen af de Tilstedeværende var tilbøielig til at mene, at her var gjort nogen Uret. Jeg kan ikke sige, at jeg havde ventet dette Skridt, i en saa lang Frastand er det ikke let at gjøre sig Situationen klar; men — — efterat Regjeringen har taget sin Beslutning, maa det ogsaa forekomme mig, at den har været uundgaaelig. Dersom det skal være Sandhed, at Kongen er ukrænkelig, — og det bliver dog tilsidst det Samme som, om der skal være en Konge, eller han med det berygtede, men meget træffende Udtryk af Liebenberg skal „røddes af Veien,“ — saa maa dette Stykke af Forfatningen overholdes med samme Samvittighedsfuldhed som alt det Øvrige, — ikke blot indenfor de Grændser, som Love og Domstole sætte, — men saaledes at det i al offentlig Tale kjendes, at det skal være Alvor. At Bladene vove sig saa yderligt, som muligt, og at mange Folkerepræsentanter stole paa Deres Talefrihed, — kan man være nødt til at taale, skjøndt der stiftes megen Fortræd derved; men at en Præst gjør det s. 195 Samme, — det kan ikke undre mig, om Regjeringen siger: „det gaaer for vidt,“ og tager ham paa Ordet: „ikke Kongen, men du!“ Jeg mener tværtimod, hvad der ogsaa høres (at det kirkelige Embede maatte blive uberørt af disse Rivninger): netop fordi han er en Præst, — ihvor sørgeligt det kan være, som følger paa, og ihvor betænkeligt; der gives Tilfælde, hvor man ikke tør spørge om Følgerne. Hvorledes Sagen nu vil stille sig, naar der kommer en ny Cultusminister — i dette Øieblik seer jeg den nye Liste, hvad er Rosenørn Teilmann for en Mand? — det veed jeg ikke; at gjøre et saadant Skridt tilbage uden Videre, det var dog et stærkt Stykke, og, mener jeg, meget farligt. Men gaaer Sagen sin Gang, saa troer jeg dog for det Første ikke paa andre betænkelige Følger, end at maaskee en Birkedalsk Menighed vil danne sig i Fyen og vare til en Tid, — ikke paa nogen almindelig grundtvigiansk Udtrædelse, — som i alt Fald vilde komme i en besynderlig Contrast til Grundtvigs og Birkedals Udtalelser (i sidste Vennemøde — og i Skriftet mod Trandberg). Da jeg senere igjen var sammen med K., fortalte han, at nogle Bønder (ikke af hans Menighed) allerede havde været hos ham og jublet over Udsigten til den store Adskillelse, men at han havde svaret: „I kan sagtens, men for os Præster er det noget Andet!“ Han har her ærlig, som han er, peget paa det, hvorpaa det vil strande: Præsterne ville betænke sig paa at opgive deres Embeder, og Menighederne blive hos dem. — — —

Deres hjerteligt hengivne O. Laub.